

vilde, det gjentager jeg, Kommissionens Arbejde i høj Grad styrke Forhandlingerne her i Thinget og gavne ikke alene Rigsdagens Afdelinger i deres Helhed, men ogsaa de enkelte Medlemmer, idet disse langt anderledes stot og sikkert kunde tage Beslutning om, hvormedet der kunde anvendes paa hver enkelt Reform, naar de fik en samlet Udsigt over Statens hele finansielle Status, der naturligvis i sin Helhed vilde komme til at se ganske anderledes indbydende ud end den, vi nu har, og komme til at ligge ganske anderledes klart for end nu. At Bestatningen herhjemme bevislig er slet, vil jeg dog ikke forholde det høie Thing en ganske kort Karakteristik af, som jeg har hørt, og som kan siges i meget saa Ord. Man har sagt, at i Danmark skal man være en rig Mand for at slippe fri for at betale Skat, en velstaaende Mand for nogenlunde at opnaa en retfærdig Bestatning, men er man fattig, er man vis paa at komme til at erlægge meget høie Procenter — om det er Procenter af den Indtægt, man ikke har, er ikke udtalt. Jeg tør maasse anføre af min ringe Erfaring et enkelt Exempel paa, hvor slet, hvor usjel Stattefordelingen er. Jeg kan anføre, at en Mand, som eier 100,000 Kr. kontant, forrige Aar betalte til Staten en Skat af 50 Kr., men at hans Nabo, der slet ikke eier Kapital, maasse ikke 200 Kr., han kan kalde sine egne, men som driver et lille Jordbrug, hvarede til Staten 70 Kr. Dette er naturligvis ikke enestaaende, og man ser altsaa, at der er Forskjel paa en ideal Bestatning, en retfærdig Bestatning efter Indtægten, og den Bestatning, hvorpaa jeg har givet et Exempel. Jeg veed ikke, om det maa være mig tilladt noget nærmere at pointere dette . . .

Formanden (Berg): Jeg kan ikke erkjende, at Motiveringen af dette Vædringsforslag giver det ærede Medlem Berettigelse til at komme ind paa en Dmtale af alle mulige Spørgsmaal og Ting. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem, og ogsaa de ærede Medlemmer, der eventuelt ville forhandle dette Spørgsmaal, at tage Hensyn til, ved hvilken Leilighed dette Forslag er fremkommet. Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Th. Christensen: Jeg skal selvfølgelig ikke forlange at diskutere med den høitærede Formand om Smagen. Den høitærede Formands Anskuelse er altsaa denne, at dette Emne, der her er bragt frem, ikke nu fortjener en saadan udvidet Diskussion. Nu, det kan altsaa ikke hjælpe, at jeg forsøger paa at reise en Diskussion med Formanden derom. Jeg beder blot de Herrer selv be-

dømme, hvorvidt den høitærede Formand i den Henseende har en Anskuelse, som de dele. Men maasse den høitærede Formand tillader mig at gjøre en lille Slutning paa, hvad jeg har udtalt, og det skal da nærmest være en lille Afagt overfor det ærede Flertal for, at jeg er kommen frem med denne Sag. Man vil maasse sige, at jeg burde ikke have bragt denne Sag frem, men overladt det til mere fremragende Medlemmer af Thinget, der kunde gjøre Fordring paa en ganske anderledes Tilslutning; jeg skal dog hertil gjøre opmærksom paa, at det ikke er mig, som har forlangt fra Først af at faae denne Sag bragt frem her i Salen. Det er et Paalæg, jeg har faaet af mine Vælgere, og det er altsaa en Forpligtelse, jeg har paataget mig at fyldestgjøre. Man gjør altsaa Uret i at bebrejde mig, at jeg drager et Forslag frem, som jeg kunde samle Tusinder af Underkrifter paa fra Mand, der i det væsentlige dele Anskuelse med mig. Naar man endelig vil gjøre gjældende, at Tiden ikke egner sig dertil, da jo Bordet er opfyldt med Forslag, som ikke have stort Haab om at kunne gennemføres i denne Samling, og at man altsaa ikke burde føie et saadant Tillæg til, som man ligeledes intet Haab har om at kunne gennemføre, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at medens de Forslag, vi ellers have for, rette en Opfordring til os om, at de forskjellige Faktorer skulle tage Sagen under Overveelse og arbejde derpaa, stiller mit Forslag ikke nogen Fordring i saa Henseende. Det, der vil ske, hvis det vedtages, er, at man overlader til Andre udenfor Thingene at forberede denne Sag. Hvormedet man endog indrømmer det Rigtige og Onstelige i at lade den Stagnation raade, som nu raader, hvormedet man end maa erkjende, at man ikke kan faae Noget gennemført, tror jeg dog ikke, at man skal udstrække denne Mangel paa Forhandling udenfor Thinget. Jeg mener, at naar det maa erkjendes, at Thingets Medlemmer ikke kunne gennemføre Noget, saa er der saa meget større Opfordring til at lade Sagerne forberede udenfor Thinget. Og her vil jeg da gjerne paaberaabe mig en Anskuelse, der er kommen frem fra Flertallet, nemlig den, at man gjør bedst i at tage Reformer saa helstøbte som muligt, og at det er uheldigt at udstykke dem i mindre Stykker. Derfor tror jeg at være i Overensstemmelse med Flertallet, idet jeg tilraader og foreslaar dette. Forøvrigt fremfatter jeg Forslaget for det høie Thing i det sikke Haab, at det vil tage imod det med samme Velvillie, som om det var fremkommet fra mere fremragende Medlemmer. Hermed skal jeg altsaa anbefale det.